

उपावृत्त्य श्रमनाशार्थं लुठित्वा ॥ ध्वस्तां पीडितां अध्वश्रमेण शोकेन च ॥ ४ ॥ रावणेन यत्त्वमुक्ता यच्च रावणं प्रति स्वयं त्वयोक्तं साधुपातय मां क्षिप्रमित्यादि तत्सर्वं मया परिश्रुतं ॥ ५ ॥ ननु विभीषणस्य विरुद्धकोटौ गतत्वात् तत्पत्न्या त्वया रावणसन्निधौ स्थित्वा कथं श्रुतं तत्राह ॥ लीनयेति ॥ गहनेऽशोकवनमध्ये पूर्वमस्य मायाकृतवृत्तांतं श्रुतवत्या त्वद्रक्षण-
रूपकार्यार्थमागत्य लीनया गुप्तं स्थितया रावणाद्रथमुत्सृज्य स्थितया सर्वश्रुतं ॥ नहि मे रावणाद्रथं ॥ तेनैव तवरक्षणे नियुक्तत्वात् तज्जातित्वाच्च ॥ ततो न्यैवेषा सरमेत्यन्ये ॥ ६ ॥

सादृशसखीसीतां सरमानष्टचेतनां ॥ उपावृत्त्योत्थितां ध्वस्तां वडवामिव पांसुषु ॥ ४ ॥ तां समाश्वासयामास सखीस्नेहेन सुव्रतां ॥ उ-
क्ता यद्रावणेन त्वं प्रत्युक्तश्च स्वयं त्वया ॥ ५ ॥ लीनया गहने शून्ये भयमुत्सृज्य रावणात् ॥ तव हेतोर्विशालाक्षि नहि मे रावणाद्रथं ॥ ६ ॥
ससंभ्रांतश्च निष्क्रांतो यत्कृते राक्षसेश्वरः ॥ तत्र मे विदितं सर्वमभिनिष्क्रम्य मैथिलि ॥ ७ ॥ न शक्यं सौमिकं कर्तुं रामस्य विदितात्मनः ॥
वधश्च पुरुषव्याघ्रे तस्मिन्नैवोपपद्यते ॥ ८ ॥ न त्वेवं वानरा हंतुं शक्याः पादपयोधिनः ॥ सुरादेवर्षभेण वरामेण हि सुरक्षिताः ॥ ९ ॥ दीर्घव-
त्तभुजः श्रीमान्महोरस्कः प्रतापवान् ॥ धन्वी सन्नहनोपेतो धर्मात्मा भुवि विश्रुतः ॥ १० ॥ विक्रांतो रक्षितानित्यमात्मनश्च परस्य च ॥
लक्ष्मणेन सह भ्रात्रा कुलीनो नयशास्त्रवित् ॥ ११ ॥ हंता परबलौघानामचित्यबलपौरुषः ॥ नहतो राघवः श्रीमान्सीतेश्च त्रुनिवर्हणः ॥
॥ १२ ॥ अयुक्तबुद्धिकृत्येन सर्वभूतविरोधिना ॥ इयं प्रयुक्तारौद्रेण मायामाया विना त्वयि ॥ १३ ॥ शोकस्तो विगतः सर्वः कल्याणं त्वामुप-
स्थितं ॥ ध्रुवं त्वां भजते लक्ष्मीः प्रियं ते भवति शृणु ॥ १४ ॥ सरावणो यत्कृते यन्निमित्तं संभ्रांतो निष्क्रांतः तदपि अभिनिष्क्रम्य बहिर्गत्वा मया विदितं ज्ञातं ॥ ७ ॥

तस्य पश्चादपि कथने बाधकाभावेनादौ राममोहं निवर्तयति ॥ न शक्यमिति ॥ सौमिकं सुप्तिकालयुद्धं तत्र हेतुर्विदितात्मनः जितनिद्रालस्यादिदोषचित्तस्येत्यर्थः ॥ पुरुषव्याघ्रे स-
र्वातिरायि शौर्यवति अतएव तस्मिन्वधो नोपपद्यते ॥ ८ ॥ सर्वानरहननमप्यशक्यमित्याह ॥ न त्वेवमिति ॥ ९ ॥ १० ॥ ११ ॥ १२ ॥ ननु प्रत्यक्षतो हते कथं नहतस्तत्राह ॥ अयु-
क्तेति ॥ अयुक्ता अनुचिता बुद्धिः कृत्यंचयस्य तेन रौद्रेण रावणेन ॥ १३ ॥ शोको विगतः कल्याणं चोपस्थितं कुतस्तत्राह ॥ हे भवति ते प्रियं प्रियवचनं ॥ १४ ॥